

Arrest

nr. 197 541 van 8 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. UFITEYEZU
Broustinlaan 37
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2017.

Gelet op de beschikking van 29 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. LEYS die loco advocaat J. UFITEYEZU verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk problemen met en een vrees voor de Zimbabweanse autoriteiten en jegens haar ex-man, vader van hun dochter.

In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 29 februari 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar verklaarde problemen in Zimbabwe. Haar beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 170 247 van 21 juni 2016.

In het kader van verzoeksters tweede asielaanvraag nam het Commissariaat-generaal op 14 september 2016 een beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeksters beroep tegen die beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 178 800 van 30 november 2016.

Ter ondersteuning van haar huidige derde asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af - haar ouders in Zimbabwe werden lastig gevallen door mensen van de heersende partij in Zimbabwe, ZANU PF, waarna haar ouders moesten verhuizen, en haar broer die deze zaak onderzocht werd gearresteerd en opgesloten in de gevangenis- en volgende documenten neer: twee brieven van de politieke partij MDC, haar lidkaart van de partij MDC en de enveloppe waarin deze documenten zouden zijn opgestuurd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene

situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van verzoekster om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. In tegenstelling tot wat verzoekster op algemene wijze voorhoudt, motiveert de commissaris-generaal wel degelijk (afzonderlijk) en afdoende waarom de door haar in het kader van onderhavige derde asielaanvraag neergelegde documenten, waarvan ze als bijlage bij haar verzoekschrift een kopie toevoegt, niet als nieuwe elementen kunnen worden beschouwd die de kans aanzienlijk groter maken dat zij zou worden erkend als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend. De Raad maant verzoekster dan ook aan de bestreden beslissing nog eens grondig na te lezen. Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 september 2017, voert verzoekende partij aan dat zij lid is van de politieke partij MDC en dat het zeer gevaarlijk is voor haar om naar haar land van herkomst terug te keren. Verzoekende partij vreest dat zij bij terugkeer zal gearresteerd worden en in de gevangenis zal belanden zodat zij in België wil blijven. Verzoekende partij wijst er nog op dat de politieke toestand in haar land van herkomst zeer precair is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen, zonder dat zij echter *in concreto* ingaat op en concrete en daadwerkelijke opmerkingen formuleert aangaande de in de beschikking van 13 september 2017 opgenomen grond.

Zo verwijst verzoekende partij zeer algemeen naar haar beweerde lidmaatschap van de politieke partij MDC, doch ze ontkracht, noch weerlegt de concrete en pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal dienaangaande: *“Over beide documenten en over uw verklaarde lidmaatschap van het MDC kan opgemerkt worden dat u dit gegeven nooit aanhaalde tijdens uw eerste twee asielaanvragen, wat opmerkelijk is. Bij het indienen van uw eerste asielaanvraag bij DVZ werd er u zelfs uitdrukkelijk gevraagd of u lid was van een politieke of andere organisatie (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3, eerste asielaanvraag in het administratief dossier). Dat u lid zou zijn van de partij MDC, haalde u toen niet aan en ook niet bij het indienen van uw tweede asielaanvraag. Bovendien moet blijken uit de interne memo van het MDC, die u neerlegde in het kader van uw derde asielaanvraag, dat de kern van uw verklaarde problemen en de reden van uw verklaarde vervolging door de Zimbabwaanse autoriteiten nog steeds dezelfde is als de reden die u aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag, namelijk dat u accommodatie ter beschikking zou gesteld hebben aan leden van de LGBT gemeenschap in Harare. Zoals hierboven al aangehaald, nam het Commissariaat-generaal op 29 februari 2016, in het kader van uw eerste asielaanvraag, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming omdat er geen geloof gehecht werd aan uw verklaringen dat u accommodatie aan de LGBT gemeenschap in Harare verhuurde. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maar dit beroep werd ingediend buiten de wettelijk voorziene beroepstermijn zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 juni 2016 het beroep heeft verworpen. Zodoende staat de beoordeling van de feiten die u in uw eerste asielaanvraag aanhaalde vast. Verder kan over deze drie documenten ook worden opgemerkt dat, uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst. Bijgevolg is de bewijswaarde van Zimbabwaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Omwille van de hierboven aangehaalde argumenten kunnen de interne memo die afkomstig zou zijn van het MDC, de brief van het MDC en de lidkaart van het MDC op uw naam dan ook niet beschouwd worden als elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.”*

De loutere verwijzing naar de, volgens verzoekende partij precare, politieke toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas waarin ze blijft volharden alsook de vaststellingen in de bestreden beslissing welke geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekende partij, die zich voor het overige beperkt tot enkele algemene opmerkingen, brengt bijgevolg geen valabele argumenten bij die de in de beschikking d.d. 13 september 2017 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS